

KECSKÉS BÉLA

ÜZENETHOZÓ

*Jövevény vagyok.
Megtettem fényévnyi utat.
Pórusaimban por,
zsebemben egy marék küldetéstudat.*

*Torkomban papírgombócot csempészek,
a haj alatt koponyámon titkosírás,
arcom ráncai rejtjelek.
Ti fogadhattok be, ki más?*

*Jövevény vagyok. Ne húzódjatok el.
Nektek hoztam az időből üzenetet.
Sose-hallottat. Nem ócska kópiát.
– De egyedül kell megfejtetnek.*

GYÁSZ ÉS ÜNNEP

A Kovács Vilmos Művelődési Kör
Találkozója

*Vilmosunk, jó napot!
Felvirradt a te napod,
eljöttünk,
eljöhettünk végre hozzád,
fordítsd felénk sértett-szigorú orcád:
más ég és föld ez,
más ez az ország.
Csillaghullás volt!
Letépték és bemocskolták
a bársonyt.
Fejszék vágták a fákat,
s a hatalmas lábak
letaposták a vérző ibolyákat.
Korbácsok, kövek hulltak,*

*elföldelve jövőt, múltat.
 És sűrű csend lett –
 És senki sem kiáltott –
 Sötét szemüveged mögül
 nézted az elsötétülő világot.
 Láttad a szégyent,
 hogy hadonásznak a hurrá-legények,
 s derút mutattál a szenvedésnek, és vártál,
 hisz tudtad, a nap mindig fölkel.
 De csak a haláloed jött el.*

*Vilmosunk, jó napot!
 A neved fölragyog,
 a neved nem köpik le már,
 a könyved nem bűnös ragály.
 Ocsúdj a tetszhalálból,
 ásd ki magadat a fényre,
 csodálkozz rá mosolyoddal
 új világra, új reményre.
 Itt a nyár, érik a gyümölcs,
 lángol a rózsza, a ciklámen –
 Talán a te álmod is megvalósul.
 Úgy legyen.
 Ámen.*

ADD MEG NEKEM

*Megadtad nekem azt a boldogságot,
 hogy veled élhettem a földön én,
 hajnalom lehetett a mosolygásod,
 s elkísértél a tavasz zöld fűvén.
 Hűséged rólam a terhet levette,
 voltál a minden és az egyetlen,
 csillagfényekkel lett teleültetve
 e káosz-sötét világegyetem.
 Add meg nekem még ezt a boldogságot:
 meghalni úgy, hogy fogod a kezem,*

*míg némán hallgatod, a zuhogások
hogy dübörögnek át a szívemen, s
hogy oldódom a létből a nemlétebe,
mely – vigasztalj – csak annyi lesz talán,
mint mikor a táj arca hófehérbe
lényegiül át a telek évszakán.*

FERENCZI TIHAMÉR

VALAMIT MONDANI

*valamit el kell mondanom
különben nem lesz oltalom
mész-vérem be kell oltanom
különben nem lesz oltalom*

*mert utam csak addig terjed
amíg szélvihar eső verhet
amíg a harcot meg nem vívom
s róla a verset meg nem írom*

VEREBEK

*Nyirok függönyén villan át
takaratlan testtel az este.
Két gyufaláng-fényű pózna
bekattan rímpárnak a versbe.*

*De valakinek nem fontos,
fáznak-e a verebek este,
hogy van-e hová húzódnium
– valakinek nem fontos ez se.*

*Ti, nyirokba pólyált verebek:
bújjatok ide éjszakára,
szempillám meleg födele alá
– veletek együtt legyek árva!*